

facă singuri destinul, în proiecte individuale, pentru că noi în echipă nu știm să lucrăm.

Ați pomenit de New York. Ne-am putea oare inspira din lucrul în echipă sau din sistemul teatral made in America?

În America lumea merge la teatru ca la meci. (Acolo, chiar eu am stat o dimineață întreagă în ploaie pentru a putea intra la o expoziție Chagall.) Și asta pentru că acolo cultura s-a asimilat, mai ales prin programe care iau copilul din școală și îi fac inițierea în limbajul artistic. La noi, tineri de 18 ani nu au intrat niciodată la Ateneu sau în altă sală de spectacol, iar singurul lor orizont cultural este discoteca și pub-ul. Eu sunt adeptul unui teatru popular, viu, care trăiește în comunități, și nu al unui teatru solemn, scortșos și îndepărtat de

oameni. Văd teatrul în garaje, în parking-uri, în magazine adaptate, iar periferiile au foarte multe astfel de locuri. Trebuie să ieșim cât de curând din centrul orașelor spre periferie, către cartiere. Balta Albă este cel mai mare cartier bucureștean și nu are o sală de teatru. Sunt convins că mulți actori care stau pe tușă în teatrele centrale s-ar duce să joace în astfel de spații, pentru că ar câștiga bani și și-ar putea face meseria.

Credeți că ar trebui un repertoriu adecvat atât spațiului cât și publicului potențial?

Eu cred că, dacă joci în cartiere Goldoni, Molière sau Caragiale, nu riști nimic. Teatrului de azi îi lipsește dinamica. El a rămas în clădirile antice, osificate, cu vechile formule, pentru un public din centru, de la ambasade, lăsând în afară 95% din populația României.

Poate că scenei românești îi lipsește ceva care să vă atragă mai des în sălile de spectacol...

Aș fi foarte bucuros dacă s-ar face la București un teatru de cabaret politic. În primul rând, Bucureștiul nu are așa ceva, cabaretul politic este un gen foarte sofisticat, cu un public ca la concertele de jazz. Am văzut la New York cabaret politic, cu actori care dansau profesionist, cântau la instrumente, aveau voce și își dădeau replica shakesperian. În spate, exista o echipă de șase-șapte oameni. Într-un astfel de grup, eu aș fi scenaristul. Însă, la noi, astfel de actori nu există deocamdată, ar trebui formați. Și, apoi, unde găsești în București o sală cu cincisprezece-douăzeci de mese, cu loc pentru pian?... Totul ar trebui luat de la zero.

Miruna Berescu

se civilizația imaginii

Happening estival

Hazardându-mă să asociez termenul de *happening* emisiunilor în direct, care-și propun distrarea maselor din fața televizoarelor pe timp de caniculă, sigur că-mi asum riscul unei interpretări vulgarizatoare a ceea ce Artaud constata că se poate adesea întâmpla, iar Jean-Jacques Lebel chiar teoretiza drept „reînnoirea și intensificarea percepției”. „Patentul” divertismentului facil se apropie, desigur, mai mult de accepția americană a genului, așa cum l-a inițiat Allan Kaprow uzând de o tehnică anume adusă la cunoștința participanților printr-o... broșură „de inițiere”. În zilele noastre nu se mai ostenește nimeni cu instructaje prealabile, în ciuda faptului că se cheltuiesc bani grei pentru preluarea unei structuri deja verificate de către experți ai televiziunilor comerciale mondiale. Calchiera a devenit un veritabil titlu de noblete care ar trebui să le fie suficient și participanților, și privitorilor. Așa că despre originalitate aproape că nici nu mai are rost să se discute, ci doar – dacă ne-o fi și asta permis, în calitatea noastră de plători de abonament TV, cu drept însă de comutare și pe alte canale! – despre eficacitate.

Nu e prima oară când, vrem-nu vrem, suntem *scoși la discotecă*, indiferent de vârstă. În fond, n-ar fi chiar atât de rău dacă nu s-ar abuza de aceleași și ace-

leași formule, aceleași și aceleași formații, aceleași și aceleași unghiuri de filmare *sexy*. E de la sine înțeles că pe loc frunțas se situează animatorii specializați Liana Stanciu (mult mai în largul ei decât când e vorba de „aripile filmului”) și Dan Negru, care-și folosesc energia și cunoștințele în domeniu la „Party Time”. Aceeași Antena 1 mai beneficiază și de „Totul va fi bine”, care a împlinit un an de existență, timp în care cei trei membri ai formației HQ adună public dornic de distracție în spații adecvate. De analizat ar fi, poate, diferența – ignorată total – între ceea ce înseamnă participare propriu-zisă și participare mediată de camera de filmat. Diferența e sensibilă, dar nuanțele se pare că nu interesează pe nimeni! Nici măcar ineficacitatea flagrantă nu dă de gândit. Vezi la Prima TV „Strada Milion” (surogat al „clasicei” camere ascunse) pe care un cuplu de actori – Ovidiu Cunceș și Marius Drogeanu – „rodați” de alt post TV, nu izbutește defel să o transforme într-un perimetru ludic. Care – teoretic – ar trebui să mizeze pe asumarea ridicolului, amintind de regulile comediei dell'arte.

Leonard Miron, un veteran al genului (*autrement coiffé*), se străduiește, flancat de o vajnică parteneră, să dispece-rizeze „aventurile” a șase voluntari de calibrul (la propriu!) diferite, selecțio-

nați pentru popularea „Golfului temerarilor”, creat special pentru fideliile României 1. Deocamdată emisiunea a excelat în materie de... filmări subacvate.

După o prealabilă pregătire (vestimentară) „pe uscat”, Teo a fost lansată de ProTV la apă, adică la mare, unde-și pune la bătaie inepuizabila volubilitate generatoare de bună-dispoziție. Până când Prigat ne va facilita *alegerea naturală* de tip *hot line* la „Vara ispitelor”, am optat pentru Intrarea în Europa cu cei doi cărcotași de serviciu la Prima, Huidu și Găinușe. O inițiativă singulară, de-a dreptul culturală! Eroii, binecunoscuți din emisiunile de radio și TV, o dată plecați în vacanță (vezi recenta modă „de bonton” adoptată de vedetele mass-media – dar nu numai! – de-a-și comunica itinerariile, care mai de care mai extravagante) s-au gândit să ne ia cu ei și pe noi, bieții telespectatori sedentari! Pentru început ni s-a oferit ocazia de a călători prin Austria, respectiv prin Viena. Furnizându-ni-se într-un mod neostentativ și date despre locurile, monumentele, obiectivele turistice vizitate „la pas”. Acest tip de *parteneriat* întru divertisment estival este de preferat improvizaiilor nefârșite. Care n-au nimic de-a face cu... *happening*-ul!

Irina Coroiu